

[Brosen.]

fra vor Side. Jeg havde oven i Købet Indtrykket af — det kan naturligvis være, at jeg tager fejl —, at den højtærede Minister stiltiende alligevel havde en Forstaaelse af, at det, vi fra vor Side stillede Forslag om, ikke var helt daarligt. Ministeren kom ganske vist med en Bemærkning om, at det ikke var heldigt, at vi havde Forrentningen af Handelsværdien, og han kom ogsaa med en Bemærkning om, at vi med Hensyn til Benzinafgiften ikke i vort Forslag havde anvist Dækning. Jeg vil sige til den højtærede Minister, og det har jeg for Resten udtalt tidligere, at vi naturligvis er villige til at forhandle loyalt med Hensyn til Dækning for Benzinafgiftens 15—16 Millioner. Vi er naturligvis villige til at forhandle loyalt med Hensyn til, hvad der skal træde i Stedet, i det Øjeblik disse Afgifter bliver overført fra Staten til Kommunerne.

Ja, med disse Udtalelser tror jeg, jeg kan slutte, for Ministeren havde jo, som sagt, ikke ret meget at sige til vort Forslag. Der er jo den store Forskel, som Ministeren imidlertid ikke kunde se, paa hans og vore Forslag, at det er hele Erhvervet, som vi nu gentagne Gange har sagt, vi først tager Sigte paa, først derefter bliver der Tale om den individuelle Hjælp. Jeg skulde dog mene, at man kan faa fat paa, at der er en meget stor Forskel paa, om man kan faa en rimelig Nedsættelse af meget høje Skatter, eller man skal modtage et Tilskud til Betaling af sine Renter. Jeg tror alligevel, at til syvende og sidst vil de fleste Landmænd kunne forstaa, at her er en betydelig Forskel, og jeg nærer Tro paa, at de har mere Sympati for det Forslag, vi i den Henseende har stillet, end for det, Regeringen har stillet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Clausager har Ordet for en kort Bemærkning.

Clausager: Der er jo ingen, der har Fred længere, end hans Nabo vil. Naar det ærede Medlem Hr. Smørum har gravet en 5 Aar gammel Tale op, som jeg har holdt, kunde jeg i og for sig godt have hørt paa det uden at gøre Indvending, hvis han havde brugt den rigtigt. Men det gjorde han ikke. Jeg tager ikke noget tilbage af den Tale. Jeg skal slet ikke komme ind paa den; enhver kan læse den, om han har Lyst dertil. Men jeg vil sige, at det, jeg da tog Sigte paa, var at klargøre Forskellen paa denne Regerings Maade at støtte et Erhverv paa og den

Maade, vi vilde anvende. Det er den Forskel, der gaar igen Aar efter Aar i alle Forslagene. Medens vi tilsigter, naar et Erhverv er uretmæssig daarligt stillet, da at støtte hele Erhvervet, saa Støtten kommer alle dets Udøvere til gode, vil denne Regering altid ind paa Tilskud efter Trang til den enkelte, og derom var det, jeg sagde: dette kan komme til at virke saaledes, at det bliver en Straf for den dygtige og flittige og en Præmiering af den udygtige og den ødsle. Ved derimod at støtte hele Erhvervet, saa det kommer alle dets Udøvere ens til gode, vil man kunne indsnævre Kredsen af dem, der skal have individuel Hjælp, saaledes som vor Ordfører har talt om nu og saa ofte. Dette vil være til Gavn for Landmændene selv og for Samfundet ogsaa, for det er i Sandhed ikke noget let eller rart Arbejde at komme ind paa at hjælpe individuelt. Vor Fremgangsmaade vil indsnævre Kredsen, saaledes at vi lettere kan behandle de faa, der er tilbage, individuelt, og denne Behandling skal bestaa i, at de daarlige skal fjernes og de dygtige og værdige skal hjælpes, men det er ikke noget rart Arbejde, siger jeg igen. Derfor er det bedst at gaa den anden Vej, og jeg ser da ogsaa til min Tilfredshed — det var det, det ærede Medlem Hr. Smørum talte om —, at man har skærpet Kravene til dem, der skulde have Tilskud og Hjælp. Det er godt det samme, men det fjerner alligevel ikke Princippet daarlige Sider helt. Det er godt, det er sket, det er blot ikke tilstrækkeligt.

Nu kommer jeg til det, der er forkert i det ærede Medlems Anvendelse af mine Ord. Han sagde, at hvis man vilde følge den Vej, vi ønsker, at støtte hele det Erhverv, der uretmæssig er daarligt stillet, kan det ogsaa i enkelte Tilfælde komme den uværdige, udygtige og ødsle til gode. Meget vel, men er ikke de tilsvarende Foranstaltninger, vi har foretaget paa andre Omraader, ogsaa det? Naar vi har hjulpet Industrien ved Toldforanstaltninger eller ved anden Støtte, naar vi har foretaget Lønforhøjelser, kommer det saa ikke alle til gode uden Spørgsmaal om den enkeltes Værdighed? Der er ikke Spor af Forskel. Vort Standpunkt er det: Naar vi skal hjælpe individuelt, skal vi sondre mellem værdige og uværdige, men naar vi hjælper hele Erhvervet ved at give det bedre Erhvervsvilkkaar, kommer det alle dets Udøvere uden Undtagelse til gode.

Formanden: Ordføreren har Ordet for en kort Bemærkning.